

MÅKEN

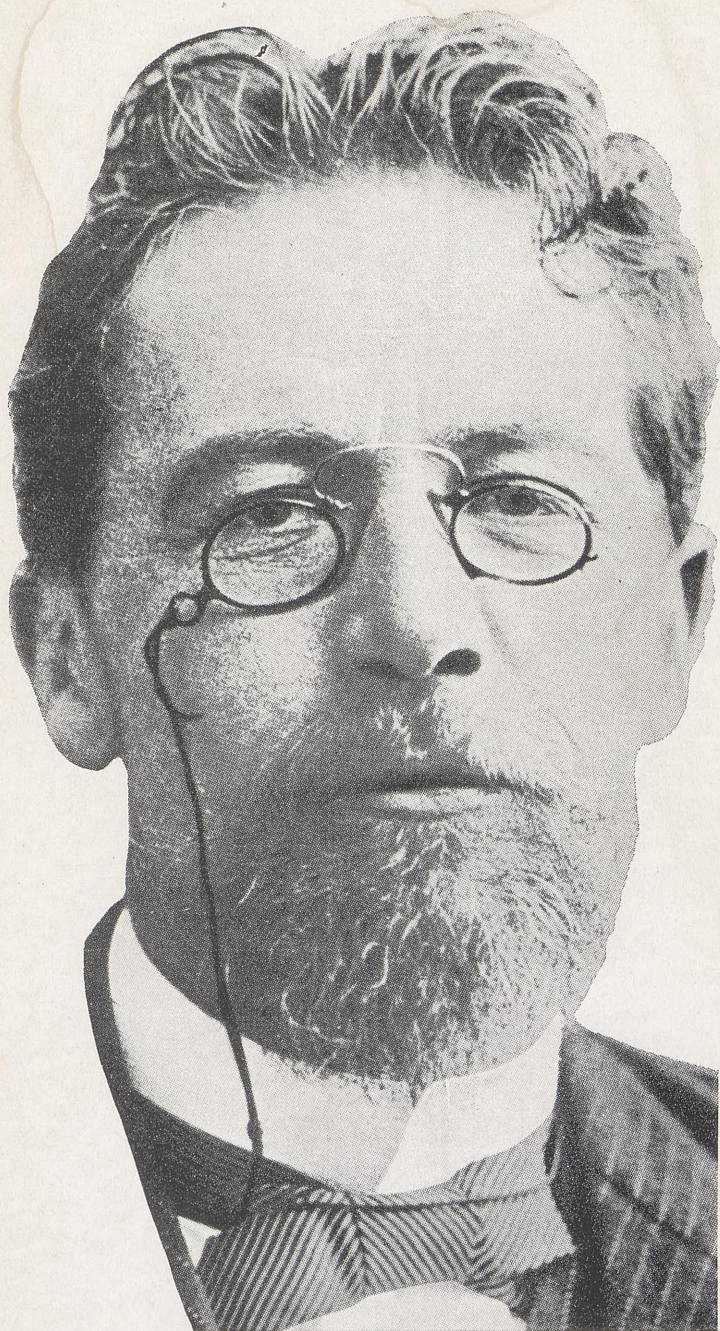
AV ANTON
TSJEKHOV

ITALIANA
ZAITZOW

Trøndelag teater

77/78

Anton Tsjechov.

MÅKEN

av Anton Tsjehov

I programmet:

Om forfatteren	side	4
Seier for «Måken»	»	8
Stanislavskij om Tsjehov	»	10
Rolleliste	»	13
Å drepe en fugl	»	14
Iscenesetteren	»	17
Neste forestilling på hovedscenen	»	20
Kommende premiere på Teaterloftet	»	21
Våre skuespillere	»	22

 Trøndelag teater

Administrasjon:

Kjell Stormoen	teatersjef
Kjell Hagan	økonomisjef
Knut Jensen	produksjonsleder
Ola Moum	teatersekretær
Tove Dahle	salgssekretær
May Selmer	informasjonssekretær

Styre:

Svend Hokstad (formann)
Elsa Skjerven
Kaare J. Tapper
Ida Yttri
Bodil Skjånes Dugstad
Harald Brenna
Finn Erlandsen

Anton Pavlovitsj Tsjekhov

Tsjekhov ble født i Taganrog, en liten havneby i Syd-Russland. Vi skriver år 1860, og reformforsøk til tross, er forholdene i landet preget av tsarveldets autoritære holdning overfor folket. Over halvparten av dem er livegne — landeiernes personlige eiendom.

Tsjekhovs bestefar hadde ved oppsparte midler klart å kjøpe seg fri, og faren driver under vanskelige økonomiske kår sitt kjøpmannskap. Barna blir strengt oppdratt, og tvunget til å hjelpe til i butikken til langt på natt. Når man i tillegg vet at Tsjekhov næret en inderlig uvilje mot skolen, står oppveksten frem som en kvelende og lite inspirerende tid. Han hengir seg til drømmer og fantasier — som han gir liv i små fortellinger han fremfører for kamerater. Denne evnen til å omsette tanker, betraktninger, observasjoner og følelser i ord, utvikles hos ham, og kommer til praktisk nytte senere. Faren går konkurs, og familien flytter til Moskva og kummerligere forhold. Her finansierer Tsjekhov sitt legestudium og letter familiens økonomi ved å skrive underholdende, humoristiske fortellinger og kåserier. Han får sin eksamen, og som praktiserende lege fortsetter han skrivingen: «Litteraturen er min elskerinne, medisinen min ektevidde make». Denne innstilling forandres imidlertid da litterære kretser i hovedstaden påpeker hans talent, og oppmuntrer ham til forsøk av mer seriøs karakter. Etter hans første skuespill («Ivanov», 1887) følger en rekke noveller som blir godt mottatt.

Det egentlige gjennombrudd som dramatiker, skjer etter at Moskva Kunstnereteater setter opp «Måken» i 1898. I samme særegne stil, som gjør at vi idag assosierer noe spesielt med «tsjekhovske stemninger», hans indre monologer, følger «Onkel Vanja», «Tre søstre» og «Kirsebærhagen», som er det siste skuespill fra hans hånd før han i 1904 dør av den sykdom han lenge har slitt med, tuberkulose. «Måken» har, som de andre av Tsjekhovs skuespill, ingen intrige eller handling i tradisjonell forstand. Denne er erstattet med stemningsbilder, karakterskildringer og en underliggende avdekking av de menneskelige forhold i situasjonen han viser. Det er et utsnitt av hverdagen han skildrer. Og den er, på russiske gods ved århundreskiftet som idag, full av tragedie og — ikke minst — komikk. «La alt på scenen være akkurat så enkelt som det er i livet,» skriver Tsjekhov. «Folk spiser middag,

de spiser ganske enkelt middag og samtidig fullbyrdes deres lykke eller deres liv bryter sammen.»

Tsjekhov ble av den radikale fløy i sin samtid kritisert for at hans forfatterskap ikke bar preg av proletariat-bakgrunnen og sosialt engasjement. Tsjekhov påberoper seg kunstnerens frihet og objektivitet — han stoler dessuten på tilskuerens evne til å fylle ut med de subjektive elementene.

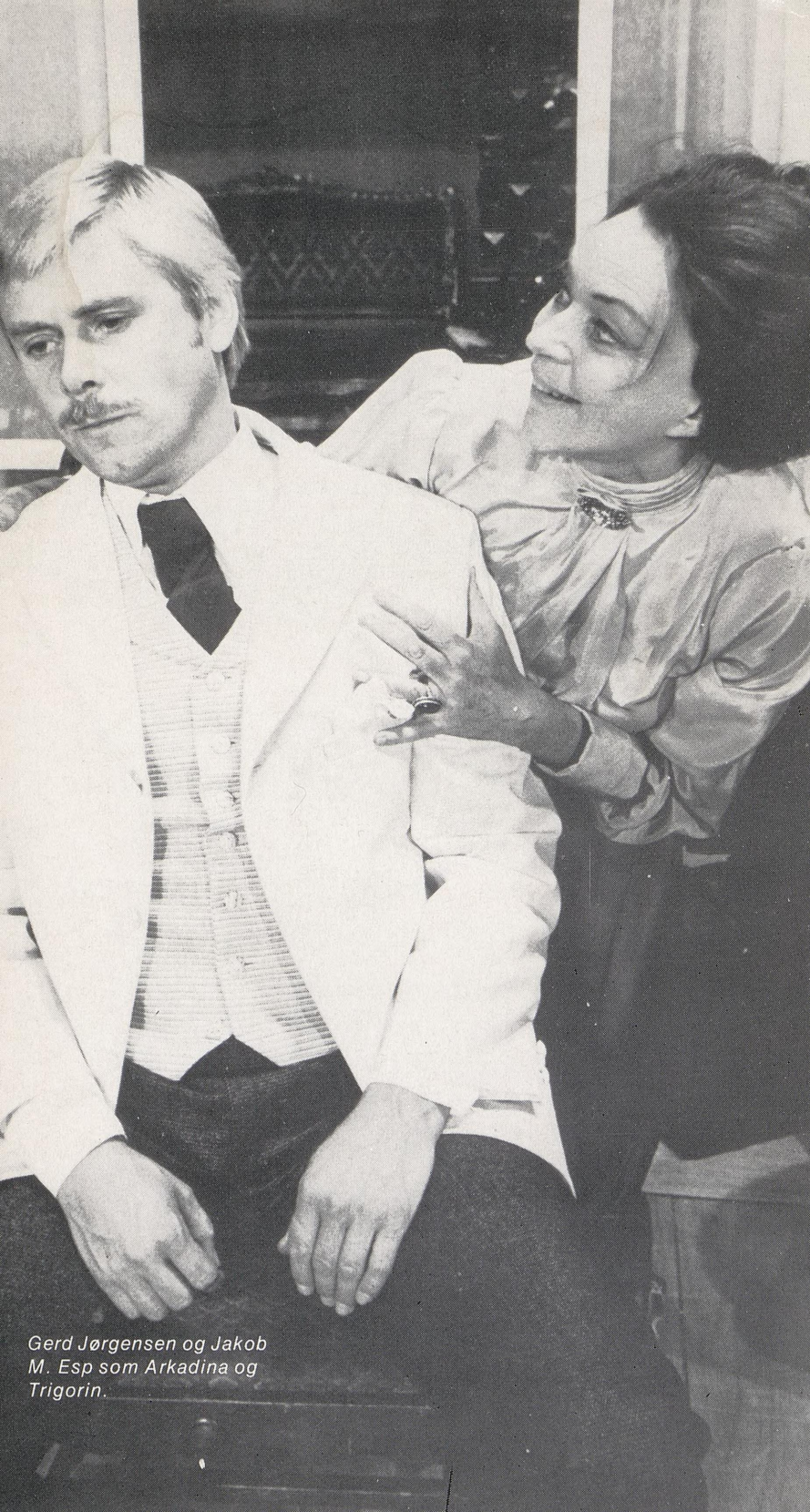
Og ser vi ikke en implisitt kritikk av miljøet han skildrer i «Måken»? En overklasse som er iferd med å dø ut, og som i mellomtiden underholder seg med lottospill, flirt og dekadent selvpotatthet. Et selvironisk element må vi også tro er tilstede når vi vet at han tok del i denne formen for «selskapelighet» til fulle menn selv.

Vi ønsker god fornøyelse, og stoler, som Tsjekhov, på at de subjektive følelser får lov å slippe til.

M.S.

Fra venstre:
Gerdi Schjelderup, Sverre
Gran og Gerd Jørgensen.

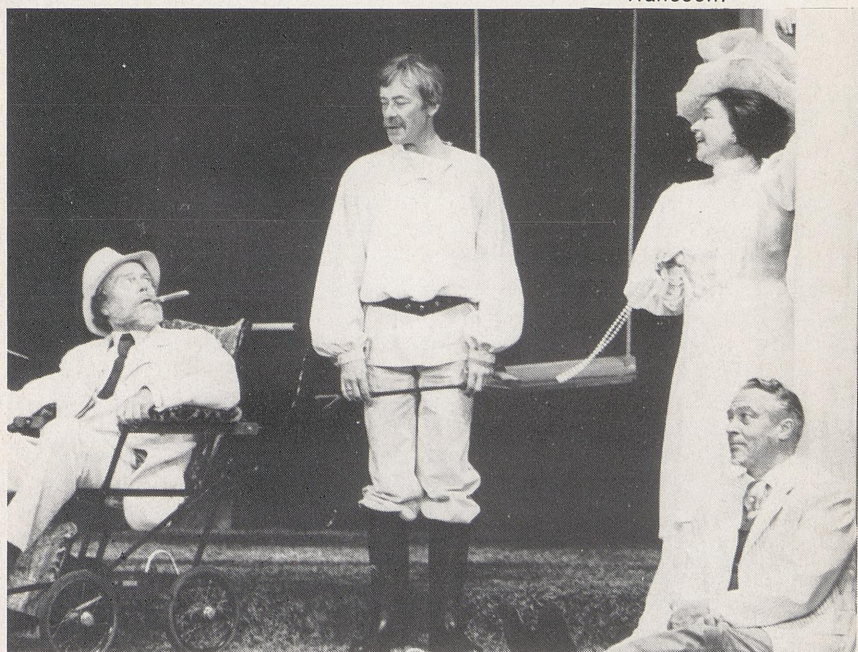

*Gerd Jørgensen og Jakob
M. Esp som Arkadina og
Trigorin.*

Gørli Mathisen og Knut M. Hansson som Masja og legen Dorn.

Fra venstre:
Sverre Gran, Leif
Jacobsen, Gerd
Jørgensen og Knut M.
Hansson.

Tsjekhov og skuespillere ved Moskva Kunstner-teater under leseprøvene på «Måken».

Seier for «Måken»

«Måken» hadde ur-premiere på Alexandrinskij-teatret i St. Petersburg i 1896. Det ble en regulær fiasko. To år senere fikk stykket kjempesuksess ved det nystartede Moskva Kunstner-teater. Om dette forteller Konstantin Stanislavskij i sin bok «Mitt liv i kunsten»:

«Det var under særlig sørgelige omstendigheter at vår oppførelse av «Måken» fant sted. Saken var at Tsjekhov var meget alvorlig syk. Han led av en nokså fremskreden tuberkulose. I tillegg kom også det at han rent sjelelig var i en slik tilstand at han ikke ville kunne tåle en gjentakelse av den fiasko som «Måken» hadde hatt ved førsteoppførelsen i St. Petersburg. Hvis «Måken» også denne gang mislyktes, kunne det være farlig for hans liv. Dette ble med dyp bevegelse fortalt oss av hans søster, Marja Pávlovna, og hun ba oss innstendig om ikke å fremføre skuespillet. Det var umulig for oss. Det sto dårlig til med teatrets finanser. Vi var absolutt nødt til å sette opp en ny forestilling. Leseren kan selv tenke seg hvilken tilstand vi befant oss i ved premieren, hvor

teatret forøvrig bare var halvfullt (hele inntekten beløp seg til femhundre rubler).

Da vi sto på scenen, var det som en stemme hvisket til oss: — Spill nå godt! Spill vidunderlig! Dere må seire. Det skal bli suksess. Hvis dere ikke oppnår suksess, så vet dere at deres elskede dikter dør, og da er det deres skyld. Da er dere hans bødler».

Hvordan vi spilte, vet jeg ikke. Første akt sluttet med dødsstillhet hos publikum. En av skuespillerinnene besvimte. Selv var jeg også like ved å falle sammen av fortvilelse.

Men så — etter en lang, lang pause — lød det et rop, det reiste seg en larm der nede — og et mektig bifall. Teppet gikk til side ... og gled for igjen ... og til side igjen. Vi sto som bedøvet, fullkomment ubevegelige, og kunne ikke ta oss sammen til å hilse. Endelig gikk det opp for oss at det var suksess, og i vår store bevegelse ga vi oss til å omfavne og kysse hverandre som om det var påskemorgen. Lilina, som hadde spilt Masja og som med sitt spill mot slutten av akten, hadde brutt isen i tilskuernes hjerter, beredte vi de største ovasjoner. Bifallet vokste med hver akt. Det var en fullkommen seier. Vi sendte et langt, uførlig telegram til Tsjekhov.»

Stanislavskij om Tsjekhov

«Jeg skal ikke påta meg å beskrive oppførelsen av Tsjekhovs forskjellige skuespill, det er umulig. Deres ynde består i noe som ikke kan beskrives med ord. Det ligger gjemt under ordene, i pauser, i skuespillernes blick og i utstrålingen av skuespillernes indre følelse. Alt i disse skuespill, helt fra døde ting som dekorasjoner og lyd til skuespillernes prestasjoner — atmosfæren og forestillingen som helhet — får liv gjennom skuespillernes følelse og skapende intuisjon.»

«Det hendte meg at jeg kom til å spille samme rolle flere hundre ganger i Tsjekhovs skuespill, men jeg husker ikke en eneste forestilling, hvor jeg ikke fant nye dybder og skjønnheter og som ikke vakte nye følelser og fornemmelser i mitt sinn. Denne uuttømmelighet hos Tsjekhov beror på at selv om han tilsynelatende alltid beskriver det dagligdagse, er hans ledemotiv dypt almenmenneskelig. Derfor er også hans drøm om livet på jorden i fremtiden ikke liten, snever og borgerlig, men vidtomspennende og idealistisk. Når Tsjekhov drømmer om verden, som den skal bli, tenker han seg et liv i høy åndelig kultur, han drømmer om en helt annen, ny og skjønn tilværelse, som vi ennå må lide, stride og kjempe for i både to og tre hundre, kanskje i tusen år.»

«Hans skuespill er fylt med handling, ikke ytre, men indre handling. Selv når hans personer ikke foretar seg noe, skjer det stadig noe inne i dem. Bedre enn alle andre har Tsjekhov bevist at scenisk handling må forståes i ordets indre betydning og at det bare er på denne indre sceniske handling en kan bygge et dramatisk dikterverk. Ved den ytre handling er det våre nerver som blir satt i bevegelse. Den indre griper vårt hjerte. Naturligvis er det allerbest, når det er både indre og ytre handling til stede i intim forening, derved kan skuespillet bare vinne i fylde og dramatisk kraft. Men den indre handling er den viktigste. Det er derfor helt galt å spille Tsjekhovs stykker ved overfladisk å utføre den rent ytre handling, fabelen i stykket, og agere den ytre form i hans skikkelser uten å skape skikkelsenes indre og stykkets indre liv. Hos Tsjekhov er det personenes sjelelige tilstand, som er det mest interessante.

«Man gjør i det hele tatt en feil når man prøver på å spille komedie, forevise, fremstille i Tsjekhovs skuespill. I hans skuespill må man *være*, det vil si man må *leve*, eksistere. Og det kan man bare ved å finne helt inn til det

egentligste, det dypeste i den person man skal være.»

«Som ingen annen forstår Tsjekhov å velge og gjengi menneskelige stemninger, la dem veksele med scener av direkte motsatt karakter fra det daglige liv og strø glimt av humor ut over det hele. Og mens vi gjennomlever hver enkelt av disse stemninger tvers gjennom all jordens hverdag som vi kjenner så godt, blir vårt sinn fylt av en uro, som søker en forløsning. Han fører oss umerkelig hen mot sin drøm ved å vise oss den eneste mulige utvei, og vi følger ham villig dit hvor han vil hen.»

«Og drømmen som lever i hans sinn er fylt med forventning og håp.»

(Noen uttalelser om Anton Tsjekhov fra Konstantin Stanislavskijs «Mitt liv i kunsten». Dansk utg. 1944.)

*Konstantin og hans mor
Arkadina (Per Frisch og
Gerd Jørgensen).*

MÅKEN

Av Anton Tsjekhov

Oversatt av Nikolai Geelmuyden

Regi : Sveinn Einarsson
Regiassistent : Harald Brenna
Scenografi : Alistair Powell

Scenemester : Audun Solbu
Lysmester/lysdesign : Bjørn Høyem
Inspisient : Peter Berg
Suffli : Anni Lauritzen
Lyd : Jan E. Indergaard
Rekvisitter : Birgit Fremo
Frisører : Jenny Krogstad/
Randi Bernhardsen

Kulisser og kostymer er produsert i teatrets egne verksteder.

Fotografering og lydbåndopptak under forestillingen er ikke tillatt.

Programredaksjon: Johan O. Jensen / May Selmer
Plakat og programomslag: Tatjana Zaitzow
Fotos fra prøvene: Roar Øhlander
Ansvarlig utgiver: Kjell Stormoen

Irina Nikolajevna Arkadina : Gerd Jørgensen
Konstantin Gavrilitj Treplev : Per Frisch
Pjotr Nikolaitsj Sorin : Sverre Gran
Nina Mihailovna Zaretsjnaja : Ragnhild Sølvsberg
Ilja Afanasitsj Sjamrajev : Leif Jacobsen
Polina Andrejevna : Gerdi Schjelderup
Masja : Gørli Mathisen
Boris Aleksitsj Trigorin : Jakob Margido Esp
Evgenij Sergeitsj Dorn : Knut M. Hansson
Semjon Semjonitsj
Medvedenko : Jan Erik Berntsen
Stuepiken : Kine Bendixen
Jakov : Harald Brenna
Kokken : Birgit Fremo
En arbeider : Svein Lund-Roland

EN PAUSE

Premiere 6. september

Å drepe en fugl

Anton Tsjekhov:

«Maleren Levitan tilbringer sine ferier hos meg. I går skulle vi ut på jakt. Han skjøt en rugde som falt ned i en vanddam, såret i det ene benet. Jeg hentet den opp. Den hadde langt nebb, store svarte øyne og en praktfull fjærdrakt. Den så på meg med et forundret uttrykk i øynene. Hva skulle jeg gjøre?

Levitan laget en plaget grimase, lukket øynene og ba med dirrende stemme: Kjære venn, slå den i hodet.

Jeg svarte: Jeg kan ikke.

Levitan gikk videre med sin forestilling, løftet nervøst på skuldrene, ristet på hodet og bønnfalt meg om å gjøre prosessen kort. Og rugden fortsatte å se på meg med sitt forundrede uttrykk. Til slutt ble jeg tvunget til å adlyde Levitan og drepe den.

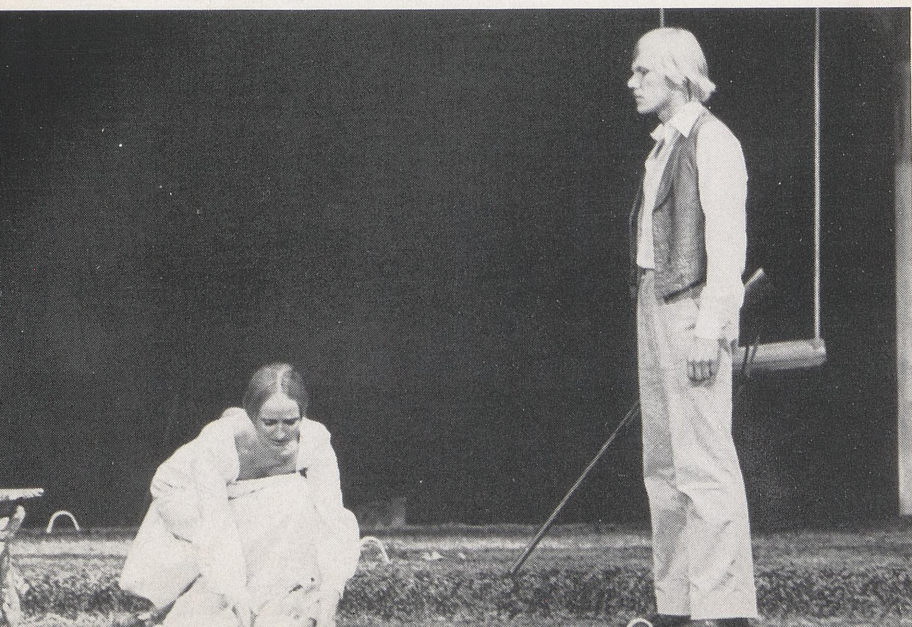
Nå fins det altså en vakker og forelsket skapning mindre i verden.

Hva angår de to dumskallene, så gikk de hjem og slo seg stilt og rolig ned ved middagsbordet.» (Fra et brev til forfatteren Suvorin 1892)

Trigorin til Nina som betrakter en måke som Konstantin har skutt:

«... Jeg kom til å tenke på et motiv ... Motivet til en liten novelle! Ved bredden av en sjø bor en ung pike, sånn som De. Hun elsker sjøen som en måke ... fri og lykkelig ... som en måke. Men tilfeldigvis kom et menneske forbi, så henne og bare fordi han ikke hadde noe annet å foreta seg, ødela han henne — slik som denne måken.» (Fra «Måken», 2. akt)

Ragnhild Sølvberg og Per Frisch.

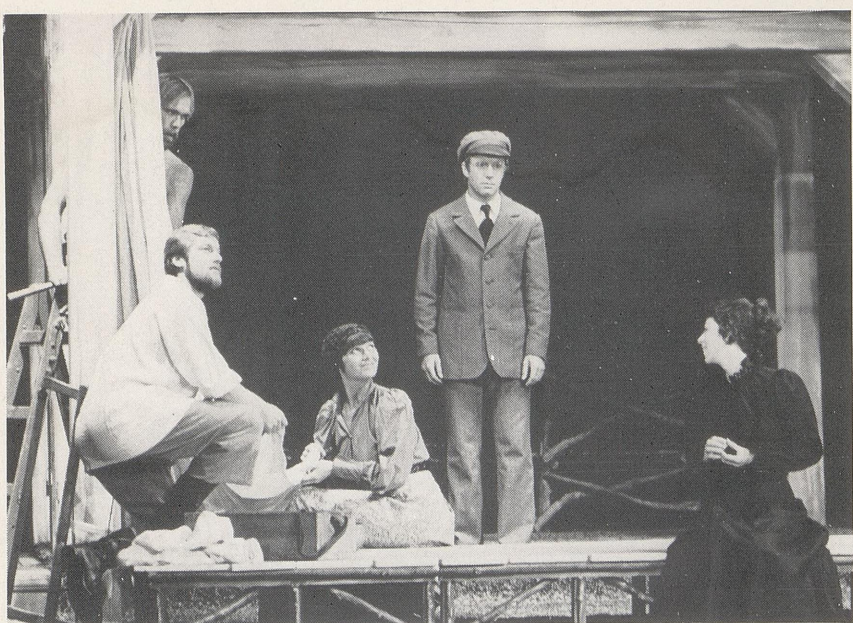

Nina til Konstantin, to år senere:

«... Jeg er en måke. Nei ... ikke det. Husker De at De skjød en måke? Tilfeldigvis kom et menneske forbi og skjød måken fordi han ikke hadde noe annet å foreta seg ... Et motiv for en mindre fortelling ...»

(Fra «Måken», 4. akt.)

*Fra venstre:
Harald Brenna, Svein Lund-Roland,
Kine Bendixen, Jan Erik Berntsen og
Gørli Mathisen.*

*Fra venstre:
Ragnhild Sølvberg, Gerdi
Schjelderup, Sverre Gran
og Jan Erik Berntsen.*

Sveinn Einarsson under prøvene på «Måken».

Iscenesetteren

Iscenesetteren av kveldens forestilling, Sveinn Einarsson, er uten tvil den ledende teaterkapasitet på Island i dag. Siden 1972 har han vært sjef for det islandske nasjonalteater.

Han har tidligere gjestet Trøndelag Teater hvor han i sesongen 74/75 sammen med sin landsmann, scenografen Bjørn Bjørnsson, satte opp Laxness' «Kristenrøkt under jøkulen». Sveinn Einarsson er født i 1934 på Island, og har studert i Stockholm, Paris og Oxford (teatervitenskap, litteraturhistorie, filosofi, litteratur comparée). Han ble phil. cand. i 1958, phil. lic. i 1962. Etter å ha arbeidet som regiassistent i Stockholm og Reykjavik, debuterte han som regissør i radio i 1962, på scenen i 1965 og i fjernsyn i 1967.

Fra 1963 til 1972 var Sveinn Einarsson sjef for Leikfélag Reykjavíkur. Siden 1972 har han vært sjef for det islandske nasjonalteater.

Han har de siste årene hatt en rekke kulturpolitiske oppgaver innen nordisk samarbeid og selv har han både i ord og gjerning arbeidet for et nærmere samarbeid på dette felt. Et par år var han medlem av Vasa-komiteen, av den nordiske gjestespillkomiteen og den råd-

givende komitéen for almen kulturell virksomhet. For tiden er han medlem av den nye nordiske teaterkomiteen, visepresident i Nordisk Teaterunion og nyvalgt som Nordens representant i den internasjonale teaterinstituttets eksekutiv-komité.

Blant hans islandske oppsetninger kan nevnes: «Sjøveien til Bagdad» av Jökull Jakobsson, (1965), Johann Sigurjonsson's «Galdra-hoftur» for TV i 1970, Oddur Björnsson's «Danselek» (1974), Laxness' «Kristenrøkt under jøkulen» (tre oppsetninger), «Et stoppested på ruten», hvilket er en egen TV-film fra 1971 og Mathias Jochumsson's «Fredløsa» fra 1972. Han har satt opp moderne klassikere som Mrozek (Tango), Gombrowicz (Yvonne), Tradieu (Le Gerichet), Schéhadé (Le Voyage) og flere.

Blant klassikerne har han tidligere satt iscene Antigone av Sofokles, Ibsen's «Hedda Gabler» både for TV og scene, Molière's «Den innbilt syke» og Strindberg.

Pussig nok har han aldri tidligere satt iscene Tsjekhov, som han alltid har følt seg tiltrukket og inspirert av. Tidligere har han vært regi-assistent ved en Tsjekhov-oppsetning.

Hans nærmeste oppgaver er å sette opp et stykke av sin landsmann Jónas Arnason i Sverige og en nyskrevet opera av Atli Heimir Sveinsson (som forøvrig fikk den nordiske musikkprisen i fjor) på det islandske nasjonal-teater.

Nina og Konstantin i stykkets 1. akt. (Ragnhild Sølvberg og Per Frisch).

Fra 4. akt.

Neste forestilling på hovedscenen:

«Prisen» med jubilant

Neste forestilling på hovedscenen blir «Prisen» av den amerikanske dramatiker Arthur Miller. Gjest i forestillingen blir Ingolf Rogde som debuterte i Trøndelag Teaters åpningsforestilling «Kvinnene på Niskavuori» under teatersjef Henry Gleditsch. Med andre ord, Ingolf Rogdes 40-årsjubileum er sammenfallende med vårt, hvilket gjør ham dobbelt velkommen. Sist vi så ham på vår scene var som John Gabriel Borkman i Riksteatrets oppsetning.

I «Prisen» fortsetter Miller et tema som har vært gjennomgående i hans skuespill, — kjærligheten og ansvaret for andre mennesker. Miller forsøker her å finne virkeligheten bak løgner, tvangstanker og falske forutsetninger som har holdt to brødre vekk fra hverandre i 16 år. Når de møtes i en gammel kvistleilighet på Manhattan er en konfrontasjon uunngåelig — den ene, politimannen Victor, ga opp studiene for å ofre seg for sin gamle far og ta vare på ham. Den andre, den rike og berømte kirurgen Walther, har ofret seg for sin egen karriere. Men etter hvert blir det klart at handlinger og hendelser i fortiden ikke er så klare og enkle som de fra først av syntes å være.

Falske forutsetninger og feilplasseringer av motiver har slått så dype røtter at det er umulig å konstatere hvor feilen i brødrenes forhold ligger. De vet bare at de nærer mistillit til hverandre mens de graver i sin fortid, på samme tid naget av en følelse av ufullendt handling.

Kampen mellom de to bivånes av politimannens hustru, Esther, og den gamle møbelhandleren Solomon, som blir en slags katalysator mellom de to brødrene.

Det er den sistnevnte rollen Ingolf Rogde skal gjeste i. Hallbjørn Rønning og Svein Wickstrøm spiller brødrene, mens Mona Jacobsen, som igjen er tilbake på Trøndelag Teater, fremstiller Esther. Teatersjef Kjell Stormoen setter forestillingen iscene, og Alistair Powell står for scenografien.

Ingolf Rogde.

Hege Rohde og Thomas Fasting spiller rollene som Martha og Kurt i «Det lune rede».

Neste forestilling på Teaterloftet:

«Det lune rede»

Vi åpner jubileumssesongen på Teaterloftet med å spille et sosialkritisk stykke av tyskeren Franz Xaver Kroetz, — «Det lune rede».

Kroetz, som er et av de mest aktuelle navn i Vest-Tyskland for tiden, har selv kalt «Det lune rede» for et «folkestykke». Det er et vidt begrep, men betegnende for denne hverdagshistorien i den forstand at den angår oss alle.

Stykket forteller om det unge ekteparet Martha og Kurt som er i ferd med å bygge opp sitt eget lille rede. Reklamen skaper behov og krav som må innfris, og de fanges i illusjonen om at lykken først og fremst måles i materielle goder. Verdinormene bestemmes av forbrukersamfunnet, og ut fra denne måten å måle verdier på bygger de opp sin identitet. En alternativ måte å leve og tenke på ser ikke Martha og Kurt, — ikke før de kommer opp i en krise som rammer deres egen lille verden.

Denne krisen gjør de to mer bevisste, og dermed antyder også forfatteren at det er et visst håp for fremtiden. Mennesket har i seg muligheter til å forandres, hvor fastslåst det enn måtte synes å være.

Stykket er oversatt av Sølve Kern, og blir satt iscene av Kurt-Olof Sundstrøm. I rollene som Martha og Kurt møter vi Hege Rohde og Thomas Fasting.

Scenografien er ved Ida M. Frederiksen.

Norges-premiere 27. september.

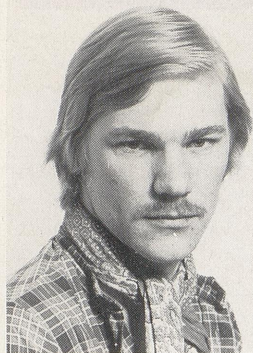
Ragnhild Sølvberg.

Ragnhild Sølvberg

er født i Oslo i 1946, og tok artium på musikklinjen ved Nissen skole i 1966. Mot slutten av gymnas-tiden medvirket hun i oppføringen av «Onkel Toms hytte» ved Oslo Nye's barneteater, hvilket tente teaterinteressen i henne. Som så mange andre visste hun ikke hva hun skulle gjøre etter artium. Hun søkte teaterskolen, men slapp ikke gjennom nåloyet. Bjørn Endreson ved Rogaland Teater tilbød henne elevkontrakt. Ragnhild kom til Stavanger i 1967, og var der i fem år før hun ble ansatt ved Trøndelag Teater fra sesongen 72/73.

I Stavanger leste hun med Liv Dommersnes. På Rogaland Teater spilte hun bl.a. Chava i «Spillemann på taket», komtesse Stasi i «Czardasfyrstinnen», Rachel i «Garman og Worse» og i «Sandkassen», «Hjemmet» og «Tilstanden» av Andersson og Bratt. Ellers husker hun også en turné på Sørlandet med revy-tekster av Finn Bøe som en morsom opplevelse.

På Trøndelag Teater debuterte Ragnhild Sølvberg som Barbara i lystspillet «Nok sex, takk». Siden har hun spilt i barneforestillingen «Klaban Klovn», «Brødrene Østermanns huskors», — hun har vært Josefine i «Bør Børson», Signe i «Sjung vackert om kärlek», Indiana i «Medmenneske» og — siste sesong — frk. Larsen i «Kranes konditori». Medvirkningen i «Foreldrene» var også en fin tid, — særlig fordi vi gjennom denne oppsøkende forestillingen traff et nytt publikum, mener Ragnhild. Nina i «Måken» er hennes største rolle til nå på vår hovedscene. Til høsten reiser Ragnhild også på turné med «Medmenneske».

Per Frisch.

Per Frisch

er født i Oslo i 1951, og er med andre ord av samme alder som Anton Tsjekhov anga for Konstantin. Dette er Per Frisch' første store rolle på Trøndelag Teaters hovedscene. Per's vei til den profesjonelle scenen gikk — som for mange andres vedkommende — gjennom skoleteatret. Han begynte å spille skoleteater i slutten av folkeskolen, og ble mer og mer aktivt med gjennom realskolen og gymnaset. — Det hele var svært så ambisiøst. Vi startet med Ibsen og de andre klassikerne, vanlig revy var det svært så lite av, forteller Per Frisch. Etter artium i 1970 gikk han et år på teaterlinjen ved Romerike folkehøyskole og jobbet deretter på Scene 7 i Oslo hvor han var med i bl.a. Anders Byes «7 mennesker» som gikk temmelig lenge. Så tok Per Frisch fri et års tid, et år som han for en stor del tilbrakte i England for å lære seg mer språk. Andre gang Per Frisch søkte Teaterskolen, ble han tatt opp. Det var i 1973. Etter Teaterskolen kom han så og si rett hit til Trøndelag Teater hvor han faktisk debuterte på turné. Under vårt fire dagers lange besøk i Namdalen med «Medmenneske» i fjor høst, spilte han lensmannen, — til høsten skal han igjen ut på turné med «Medmenneske» — denne gang i rollen som Morten. Sin egentlige debut på hovedscenen gjorde han som politibetjent O'Hara i «Arsenikk og gamle kniplinger». I februar og mars i år spilte han på Teaterloftet i de to en-akterne «Krapps siste spole» av Beckett og «Dansen» av Bertolt Brecht.

